

Geschiedenis van Simpelveld

De vorige keer reeds zagen we, dat Keizer Karel de Dikke afgezet en vervangen werd door Arnulf van Karinthië. Deze bond onversaagd de strijd met de woeste Noormannen aan. Bij 'n gevecht werden geen gevangenen gemaakt. Trouwens, men was beter af met te sneuvelen dan als galeislaaf op een der Noorse schepen terecht te komen.

Bij de Geul stiet Arnulf op een bende Noormannen die van een plundertocht van Aken terug kwamen. Arnulf werd verslagen maar gaf de moed niet op. Hij verzamelde een nieuw leger en riep alle weerbare mannen op. Het kwam tot een nieuw treffen. Deze keer had keizer Arnulf meer geluk. De Noormannen werden over de Maas gejaagd, en bij Leuven behaalde Arnulf een schitterende overwinning. De Noormannen zijn toen hier niet meer verschenen. De bewoners van deze streek ademden nu weer vrijer en waren blij dat eens eindelijk een rustige tijd was aangebroken. Maar deze rust zou niet lang duren. Keizer Arnulf vond zijn rijk te groot om alleen te regeren en gaf aan zijn zoon Zwentibold een groot gebied nl. het koninkrijk Lotharingen waartoe ook Limburg behoorde. Hij was echter zeer onverstandig en nam ten opzichte van zijn ridders en burgers de willekeurige maatregelen. 'n Grote opstand brak uit, Zwentibold (ook wel genoemd Sanderbout) trok met 'n leger tegen de opstandelingen op. Hij werd echter verslagen en sneuvelde op 't slagveld. Te Susteren werd hij in de kerk begraven (900).

In 911 vond Keizer Lodewijk (bijgenaamd 't kind) in 'n gevecht tegen de woeste Magyaren (of Hongaren) de dood. Hij was de laatste der Duitse Karolingers. De toenmalige hertog van Lotharingen Reinier scheidde zich af van 't Duitse Rijk en erkende 't oppergezag der Franse Karolinger. Van 912 tot 925 behoorden de, waar Simpelveld in lag, aan Frankrijk. In 925 kwamen we weer onder Duits gezag. Na veel geharrewar en oorlog werd Lotharingen weer in twee stukken verdeeld. Vanaf die tijd begon de verbrokkeling van de Maasgouw in talloze staatjes. Alleen al in

Limburg ontstonden er tientallen. Verschillende personen, zgn. leenmannen, die zich voor de keizer verdienstelijk hadden gemaakt, vooral gedurende een oorlog kregen van deze als beloning een gebied als eigendom (zgn. allodiaal bezit). Door koop, oorlog huwelijk en erven vergrootten deze leenmannen het gebied wat zij van de keizer gekregen hadden. Zij voelden zich als een vorst en gedroegen zich ook als zodanig. Ze stonden nog wel onder 't gezag van de keizer. Maar door dat herhaaldelijk zwakke vorsten regeerden maakten deze leenmannen en hun opvolgers zich in de loop der eeuwen meer en meer zelfstandig. Sommige van hun trokken zich zelfs niets of weinig meer van de keizer aan en heersten in hun gebied niet zelden als 'n dictator. Zo groeide in deze steden langzamerhand 't besef, dat wij met de Duitse Keizer niets meer te maken hadden. Oppermachtig werden de talrijke graven, hertogen enz. vooral gedurende de Investituurstrijd. Dit was 'n strijd tussen de Paus en de keizer over de benoeming der bisschoppen. Sommige keizers stelden bisschoppen aan die allesbehalve waardig waren voor deze hoge functie. 'n Bisschop in die tijd hanteerde meer 't zwaard dan de herdersstaf.

't Is dus logisch, dat 't geestelijk peil der bewoners daar zeer onder leed. Op vele plaatsen kon men beter spreken van heidendom dan van Christendom. De laatste hertog van Neder-Lotharingen was Godfried van Bouillon die in 1100 als bevelvoerder van de 3e Kruistocht 't leven liet in 't Heilige Land. De belangrijkste leenman in deze streek werd toen de Hertog van Brabant die toen ook maar de hertogstitel van Neder-Lotharingen aannam. De andere vorsten trokken zich echter niets van hem aan, bleven de Duitse Keizer als heer erkennen (d.w.z. in theorie). In het volgend nummer zullen we de staten en staatjes behandelen die alleen in onze provincie Limbimburg ontstaan waren.

Wordt vervolgd.
H. v. W.